

— förplikta immaterialrättsmyndigheten att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Till stöd för sin talan åberopar sökanden tre grunder.

1. Den första grunden avser ett åsidosättande av förfarandet. Sökanden anser dels att bestämmelserna i artikel 11 i CdT:s inrättandeförordning är tillämpliga för det fall att meningsskiljaktigheter uppstår mellan CdT och dess klienter, dels att Europeiska unionens immaterialrättsmyndighets (nedan kallad immaterialrättsmyndigheten) beslut av den 26 april 2018 om att förbehålla sig rätten att genomföra samtliga åtgärder som krävs för att trygga fortsatt tillhandahållande av översättningstjänster utgör ett åsidosättande av artikel 11 i CdT:s inrättandeförordning, såtillvida det medlingsförfarande som föreskrivs i denna artikel för det fall att meningsskiljaktigheter uppstår mellan dessa två organ inte har iakttagits.
2. Den andra grunden avser immaterialrättsmyndighetens bristande förutseende. I detta avseende anser sökanden:
 - för det första, att den situation som immaterialrättsmyndigheten försatt sig i utgör ett åsidosättande av artikel 148 i immaterialrättsmyndighetens inrättandeförordning och artikel 2 i CdT:s inrättandeförordning, eftersom den kan leda till att ett giltigt avtal saknas från och med den 1 januari 2019,
 - för det andra, att centrets olika klienter framgår av den samlade utformningen av artikel 2 i CdT:s inrättandeförordning, som uttryckligen anger, i punkt 1, de sju byråer och organ, däribland immaterialrättsmyndigheten, till vilka centret tillhandahåller de översättningstjänster som är nödvändiga för att dessa byråer och organ ska fungera. I punkt 3 anges även de institutioner och organ som har egna översättningsavdelningar och som får anlita CdT:s tjänster på frivilligbasis, och
 - för det tredje, att det framgår av dessa båda punkter att de byråer som förtecknas i punkt 1 inte får besluta, på frivilligbasis, huruvida de ska anlita CdT:s tjänster eller ej, och därmed får de säga upp avtalet med CdT endast för det fall att ett annat avtal träder i kraft därefter.
3. Den tredje grunden avser att myndigheten saknade behörighet att offentliggöra ett upphandlingsförfarande för översättningstjänster. Utan att föregripa resultatet av utvärderingen av det upphandlingsförfarande immaterialrättsmyndigheten har offentliggjort, hävdar sökanden att immaterialrättsmyndigheten, från och med det att beslutet om att genomföra ett upphandlingsförfarande antogs, har försatt sig i en situation där den inte kan iakttä artiklarna 148 och 2 i immaterialrättsmyndighetens respektive CdT:s inrättandeförordning. Sökanden gör slutligen gällande att i förevarande fall utgör undertecknande av avtal och köp av översättningstjänster ett klart åsidosättande av ovannämnda artikel 148, och att immaterialrättsmyndigheten därmed saknar rättsligt stöd att fullfölja ett sådant förfarande innan ordinarie giltighetstid löpt ut, det vill säga vid undertecknandet av nya avtal.

Talan väckt den 10 juli 2018 – JPMorgan Chase m.fl. mot kommissionen

(Mål T-420/18)

(2018/C 341/30)

Rättegångsspråk: engelska

Parter

Sökanden: JPMorgan Chase & Co. (New York, New York, Förenta Staterna), JPMorgan Chase Bank, National Association (Columbus, Ohio, Förenta Staterna), J.P. Morgan Services LLP (London, Förenade Kungariket) (ombud: M. Lester, QC, D. Piccinin och D. Heaton, barristers, N. French, B. Tormey, N. Frey och D. Das, solicitors)

Svarande: Europeiska kommissionen

Yrkanden

Sökandena yrkar att tribunalen ska

- ogiltigförklara det omtvistade beslutet i sin helhet, så att ingen version av överträdelsebeslutet kan offentliggöras innan tribunalen har avgjort målet om ogiltigförklaring av överträdelsen,

- i andra hand, delvis ogiltigförklara det omtvistade beslutet och godta de ändringar som Europeiska kommissionen förkastade enligt vad som anges i grunderna 2–4, och
- förplikta kommissionen att bära sökandenas rättegångskostnader.

Grunder och huvudargument

Sökandena yrkar att kommissionens beslut C(2018) 2745 final av den 27 april 2018 om invändningar mot att uppgifter röjs genom offentliggörande, vilka sökandena framställt i enlighet med artikel 8 i Europeiska kommissionens ordförandes beslut 2011/695/EU av den 13 oktober 2011 (EUT L 275, 2011, s. 29) om förhørsombudets funktion och kompetensområde i vissa konkurrensförfaranden (ärende AT.39914 – Räntederivat i euro) ska ogiltigförklaras.

Till stöd för sin talan åberopar sökandena fyra grunder.

1. Den första grunden avser att kommissionen åsidosatte principen om oskuldpresumtion genom att avslå sökandens begäran om att skjuta upp offentliggörandet av varje icke-konfidentiell version av beslutet av den 7 december 2016 (överträdelsebeslutet)⁽¹⁾ i väntan på att sökandens talan om ogiltigförklaring av överträdelsebeslutet avgjorts av tribunalen. Sökandena hävdar att även överträdelsebeslutet har antagits i strid med oskuldspresumtionen, i enlighet med vad som följer av domen av den 10 november 2017, *Icap plc m.fl. mot kommissionen* (T-180/15, EU:T:2017:795, punkterna 253–269). Sökandena befinner sig således i samma situation som en part som inte omfattas av beslutet, eftersom de inte kommer i åtnjutande av alla garantier som normalt beviljas vid utövandet av rätten till försvar inom ramen för ett förfarande som handläggs på sedvanligt sätt och som resulterar i ett beslut om huruvida anklagelsen var välgrundad. Sökandena anser att detta utgör hinder mot att överträdelsebeslutet offentliggörs innan tribunalen har avslutat sin prövning av kommissionens slutsatser.
2. Den andra grunden avser att kommissionen, genom sitt förhørsombud, överskred sina befogenheter enligt artikel 8.2 i beslut 2011/695/EU (förhørsombudets kompetensområde)⁽²⁾, när denne upphävde ett beslut från generaldirektoratet för konkurrens om att inte offentliggöra delar av överträdelsebeslutet (och genom att lägga detta rättstridiga beslut till grund för att inte hindra offentliggörandet av liknande delar av överträdelsebeslutet). Kommissionen, genom förhørsombudet, saknar befogenhet att agera enligt ovanstående (se domen av den 15 juli 2015, *Pilkington Group Ltd mot kommissionen*, T-462/12, EU:T:2015:508, punkt 31).
3. Den tredje grunden avser att kommissionen gjorde sig skyldig till en felaktig bedömning enligt artikel 8.2 i beslutet om förhørsombudets kompetensområde av sökandenas yrkanden, och underlät därmed att iakttäta den tystnadsplikt som föreskrivs i nyssnämnda bestämmelse, i artikel 339 FEUF, samt i artikel 28 i Rådets förordning (EG) nr 1/2003.⁽³⁾ Sökandena anser att kommissionen gjorde sig skyldig till en felaktig bedömning när den fastställde att de omtvistade uppgifterna inte uppfyllde de villkor som uppställs för att de ska anses utgöra uppgifter som omfattas av tystnadsplikt (se domen av den 30 maj 2006, *Bank Austria Creditanstalt AG mot kommissionen*, T-198/03, EU:T:2006:136) och av andra skäl.
4. Den fjärde grunden avser att kommissionen åsidosatte principen om skydd av enskilda personers identitet, inklusive rätten till skydd för privatliv i artikel 8 i Europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna och artikel 7 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, avseende en tidigare anställd hos sökandebolagen och personer i sökandebolagens ledning. Sökandena anser att kommissionen hade för avsikt att offentliggöra information som kunde eller skulle kunna röja den tidigare anställdes identitet och den uppfattning som sökandebolagens anställda påstods vara av vid tidpunkten för anställningen.

⁽¹⁾ Kommissionens beslut av den 7 juli 2016 om ett förfarande enligt artikel 101 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt och artikel 53 i EES-avtalet

⁽²⁾ Beslut 2011/695/EU av Europeiska kommissionens ordförande av den 13 oktober 2011 om förhørsombudets funktion och kompetensområde i vissa konkurrensförfaranden (EUT L 275, 2011, s. 29).

⁽³⁾ Rådets förordning (EG) nr 1/2003 av den 16 december 2002 om tillämpning av konkurrensreglerna i artiklarna 81 och 82 i fördraget (EUT L 1, 2003, s. 1).